

РЕШЕНИЕ

№ 22960

гр. София, 08.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 2 състав, в публично заседание на 23.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Иванова

при участието на секретаря Ива Лещарова, като разгледа дело номер **4076** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, вр. чл. 118 КСО.

Производството по делото е образувано по оспорване на В. А. И. с ЕГН [ЕГН] от [населено място] чрез адв. К. И. против Решение № 2253-21-61 / 04.03.2025г на Директора на ТП на НОИ С.-град, с което е оставена без уважение като неоснователна жалба с вх. № 1012-21-148 /06.02.2025 г. срещу Разпореждане № [ЕГН] /96/10.12.2024г на длъжностно лице по пенсионно осигуряване, с което е потвърдено същото, в частта на зачетения трудов стаж към датата на отпускане на пенсия за ИОЗ. Със същото решение Директора на ТП на НОИ С.-град е отменил Разпореждане № [ЕГН]/96 от 10.02.2024 г. на длъжностно лице по отношение на зачетения със същото осигурителен доход и определения индивидуален коефициент и е върнал пенсионната преписка на длъжностно лице по чл. 98 от КСО за ново произнасяне съобразно дадените в настоящото решение указания.

Оспорва се горепосоченото решение изцяло, както по отношение на зачетения трудов стаж към датата на отпускане на пенсия за ИОЗ, в която разпореждане № [ЕГН] /96/10.12.2024г на длъжностно лице по пенсионно осигуряване е потвърдено, така и по отношение на зачетения със същото осигурителен доход и определения индивидуален коефициент, в която част разпореждане № [ЕГН] /96/10.12.2024г на длъжностно лице по пенсионно осигуряване е отменено и преписката е върната за ново произнасяне по жалба вх. № 1012-21-148 /06.02.2025 г.

В жалбата се поддържа становище за незаконосъобразност на оспорвания административен акт, като се иска отмяната му и връщане на преписката на директора на ТП на НОИ С.-град със задължителни указания относно правилното изчисляване на пенсията за инвалидност на В. А.. Претендират се разноски.

Ответникът – директор на ТП на НОИ С. – град, чрез юрк. Б. оспорва жалбата и моли същата да бъде оставена без уважение. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

С разпореждане №14850 /30.04.2025г и определение № 18711/02.06.2025г , както с протоколно определение от 25.09.2025г постанови по делото , съдът е приел , че предмет на оспорване е Решение № 2253-21-61 / 04.03.2025г на Директора на ТП на НОИ С.-град, само в частта ,с която е оставена без уважение като неоснователна жалба с вх. № 1012-21-148 /06.02.2025 г. срещу Разпореждане № [ЕГН] /96/10.12.2024г на длъжностно лице по пенсионно осигуряване, досежно зачетения трудов стаж към датата на отпускане на пенсия за ИОЗ.

Жалбата на В. А. срещу Решение № 2253-21-61 / 04.03.2025г на Директора на ТП на НОИ С.-град / стр.96 и сл.от делото / ,в частта с която Разпореждане № [ЕГН]/96 от 10.02.2024 г. на длъжностно лице по ПО е отменено и пенсионната преписка е върната на длъжностно лице по чл. 98 от КСО за ново произнасяне съобразно дадените указания в решението на директора на ТП на НОИ С.-град е недопустима , като лишена от правен интерес ,доколкото е удовлетворено искането ѝ за отмяна на Разпореждане № [ЕГН]/96 от 10.02.2024 г . в тази му част.

Правен интерес за жалбоподателката ще е налице след постановяване на ново решение ,съобразно указанията на горестоящия орган по отношение на зачетения осигурителен доход и определения индивидуален коефициент при отпускане на пенсия за ИОЗ на г-жа А..

Липсва оттегляне на жалбата в тази част и съдът не се е произнесъл с изрично определение за оставянето без разглеждане на жалбата по отношение на недопустимото оспорване,поради което с настоящия съдебен акт ,следва на основание чл.159 т.4 от АПК да се прекрати производството по обжалване на Решение № 2253-21-61 / 04.03.2025г на Директора на ТП на НОИ С.-град, с което Разпореждане № [ЕГН] /96/10.12.2024г на длъжностно лице по пенсионно осигуряване е отменено по отношение на зачетения със същото осигурителен доход и определения индивидуален коефициент и пенсионната преписка е върната на длъжностно лице по чл. 98 от КСО за ново произнасяне .

Разгледана по същество жалбата на В. А. И. с ЕГН [ЕГН] от [населено място] чрез адв. К. И. против Решение № 2253-21-61 / 04.03.2025г на Директора на ТП на НОИ С.-град, с което е оставена без уважение като неоснователна жалба с вх. № 1012-21-148 / 06.02.2025 г. срещу Разпореждане № [ЕГН] /96/10.12.2024г на длъжностно лице по пенсионно осигуряване, с което е потвърдено същото , в частта на зачетения трудов стаж към датата на отпускане на пенсия за ИОЗ е неоснователна .

Безспорно от фактическа страна съдът приема ,че жалбоподателката В. И. е подала Заявление вх. № 2112-21-1686/22.03.2024 г., с което е поискала да ѝ бъде отпусната лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване / стр.10 от делото / .В заявлението към приложени документи е посочено саморъчно : „ Моля служебно да изискате УПЗ от Университета за национално и световно стопанство,както и всички други необходими Ви документи ...„

С разпореждане № [ЕГН]/10.09.2024 г. исканата пенсия е отпусната, считано от 14.07.2023 г. – датата на подаденото от жалбоподателката заявление до ТЕЛК, в минимален размер до изчисляването ѝ в действителен размер по реда на КСО.

В хода на производството е изискано от осигурителя УНСС да издаде образец за осигурителен стаж УПЗ за периода от 20.02.1996г до 14.07.2023г , тъй като за цитирания период лицето представя незаверена трудова книжка /виж.писмо на стр.32 от делото / , както и изрично да уточни периодите на лицето в платен отпуск с и без право на осигурителен стаж. Представено е УП -3 № ЧР21-02-936/25.09.2024 г. с посочени периоди, които се зачитат, и с периоди, които не се зачитат за осигурителен стаж. Съгласно УПЗ /стр.33 и сл.от делото / , осигурителен стаж , изчислен по чл.38 и чл.39 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж е в размер на 25 години

5 месеца и 11 дни.

С молби от проц.представител на жалбоподателката неколkokратно се изразява несъгласие със съдържанието на УП -3 № ЧР21-02-936/25.09.2024 г. , във връзка с което са правени доказателствени искания , съдът да задължи УНСС да издаде УПЗ с конкретно съдържание ,а именно удостоверение , от което да е видно от коя до коя дата през 2014г В. А. е ползвала неплатен отпуск зачитащ се за трудов стаж. С протоколно определение от 12.02.2026г съдът е отхвърлил това доказателствено искане ,с конкретни мотиви. В допълнение следва да се посочи ,че съгласно нормата на чл. 81, ал. 2 АПК, която изрично регламентира, че по административен ред може да се оспори и съдържанието на документ, поради което по аргумент за противното, съдържанието на документа - не може да се оспорва пред съда /Определение № 8313/2025 г. по д. № 6113/2025 г., ВАС/. Съдържанието на документ може да се оспори единствено по административен ред - константна практика на ВАС /Определение № 1645/24 г. по д. № 1058/2024 г.; Определение 12763/2023 г. по д. № 10995/2023 г.; др. /.

Оспорена е справка за осигурителен стаж с изх. № РД-1783 /12.12.2025г /стр.220 от делото / ,представена от УНСС като трето неучастващо в процеса лице / изискана по реда на чл. 192 от ГПК/ ,досежно посочения период от 24.01.2023г -15.02.2024г –без осигурителен стаж,поради липса на представени оправдателни документи за отсъствието ѝ.

Този стаж обаче е извън процесния т.е след датата на отпускане на лична пенсия, поради инвалидност за общо заболяване,поради което е ирелевантен за настоящето оспорване.

С последващо разпореждане № [ЕГН]/09.10.2024 г. пенсията е изменена, като е определена в действителен размер . Във връзка с обжалване на разпореждането е изискана информация от РКМЕ относно ЕР на ТЕЛК, релевантни досежно началната дата на пенсията. След като изисканата информация е получена с Разпореждане № [ЕГН]/96 от 10.12.2024 г. е отменено разпореждането от 10.09.2024 г. и пенсията е отпусната с нова дата - 24.01.2023 г. – датата на инвалидизиране, като е определена в действителен размер при зачетен осигурителен стаж до тази дата 26 години и 11 дни. В обобщение следва да се посочи , че не се представиха годни доказателства ,в подкрепа на тезата на жалбоподателката ,че зачетения осигурителен стаж към датата на инвалидизация е повече от приетия от административния орган.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган, в рамките на законовите му правомощия по чл. 117, ал. 1, т. 2, б. „а“ КСО. Решението е издадено при спазване на изискването за форма и на административнопроцесуалните правила за издаването му, поради което не страда от пороци, водещи до неговата нищожност. От компетентен орган е издадено и Разпореждане [ЕГН] /96/10.12.2024 г., видно от приложената Заповед № 1015-21-247/04.12.2018г. на директора на ТП на НОИ за определяне на длъжностно лице по чл. 98, ал. 1, т. 1 и ал. 2 и чл. 99, ал. 1 КСО (л.93).

Приложимата нормативна уредба се съдържа в глава VI ,раздел II от КСО. Съгласно чл. 72 КСО пенсия за инвалидност се определя на лица с 50 и над 50 на сто трайно намалена работоспособност/вид и степен на увреждане. В чл. 73 е регламентирано, че правото на пенсия за инвалидност се поражда от датата на инвалидизирането, а за слепите по рождение и за ослепелите преди постъпване на работа - от датата на заявлението по чл. 94.

В чл. 74, ал. 1, т. 4 е посочено, че осигурените, навършили над 30 годишна възраст, придобиват право на пенсия за инвалидност поради общо заболяване при наличието на 5 години осигурителен стаж, натрупан до датата на инвалидизирането.

Съгласно разпоредбата на чл. 75, ал. 2 когато към датата на инвалидизирането осигуреното лице е на възраст, по-ниска от възрастта по чл. 68, ал. 1, разликата между възрастта му, но не по-рано от навършване на 16 години и възрастта по чл. 68, ал. 1 се признава за осигурителен стаж. В случая се установява, че към датата на инвалидизацията, жалбоподателката е на 57 години и 24 дни, а

възрастта по чл. 68, ал. 1 КСО е 62 години и 10 месеца. Разликата между тези години правилно е изчислена в размер на 5 години 9 месеца и 6 дни.

От цитираните разпоредби е видно, че по отношение отпускането на пенсията е релевантен стажът, придобит до датата на инвалидизирането.

В случая преди датата на инвалидизация - 24.01.2023 г., по отношение на жалбоподателката е зачетен следния осигурителен / не трудов стаж / , а именно, така както е описан и в решението:

от 09.08.1984 г. - 28.08.1985 г. (01 год. 00 мес и 19 дни), по Трудова книжка № 697 заверен от Министерството на транспорта;

- 20.02.1996 г. - 09.11.2000 г. (04 год. 08 мес. и 19 дни);

- 09.11.2000 г. - 14.04.2006 г. (05 г. 05 мес. и 05 дни);

- 14.04.2006 Г. - 14.02.2013 г. (06 г. 11 мес. и 00 дни);

- 14.03.2013 г. - 25.04.2013 г. неплатен отпуск до 30 работни дни в годината (00 г. 01 мес. и 11 дни);

- 25.04.2013 г. - 17.05.2013 г. незачетен осигурителен стаж (над 30 работни дни в годината);

- 17.05.2013 г. - 28.05.2014 г. (01 год. 00 мес. и 11 дни);

- 28.05.2014 г. - 05.06.2014 г. неплатен отпуск до 30 работни дни в годината (00 г. 00 мес. и 07 дни);

- 05.06.2014 г. - 27.06.2014 г. незачетен осигурителен стаж (над 30 работни дни в годината);

- 27.06.2014 г. - 15.09.2014 г. (00 год. 02 мес. и 18 дни);

- 15.09.2014 г. - 31.12.2014 г. незачетен осигурителен стаж (над 30 работни дни в годината);

- 01.01.2015 г. - 13.02.2015 г. неплатен отпуск до 30 работни дни в годината (00 г. 01 мес. и 12 дни);

- 13.02.2015 г. - 28.06.2015 г. незачетен осигурителен стаж (над 30 работни дни в годината);

- 28.06.2015 г. - 03.06.2019 г. (03 год. 11 мес. и 05 дни);

- 03.06.2019 г. - 13.07.2019 г. неплатен отпуск до 30 работни дни в годината (00 г. 01 мес. и 10 дни);

- 13.07.2019 г. - 01.10.2019 г. (00 год. 02 мес. и 18 дни);

- 01.10.2019 г. - 31.12.2019 Г. незачетен осигурителен стаж (над 30 работни дни в годината);

- 01.01.2020 Г. - 27.03.2020 г. неплатен отпуск до 60 работни ДНИ В годината (00 г. 02 мес. и 26 дни);

- 27.03.2020 г. - 31.12.2020 г. незачетен осигурителен стаж (над 60 работни дни в годината);

- 01.01.2021 г. - 15.05.2021 г. неплатен отпуск до 90 работни дни в годината (00 г 04 мес и 14 дни);

- 15.05.2021 г. - 08.07.2021 г. незачетен осигурителен стаж (над 90 работни дни в годината);

- 08.07.2021 г. - 01.01.2023 г. (01 год. 05 мес. и 23 дни) и

- 01.01.2023 г. - 23.01.2023 г. (00 год. 00 мес. и 23 дни), всички удостоверени с удостоверение изх. № чр21-03-936/25.09.2024 г. от Университета за национално и световно стопанство.

Правилно административният орган е посочил, че за отпускане на пенсията е относим придобитият от жалбоподателката осигурителен стаж до 24.01.2023 г. В този смисъл е и Решение № 8042 от 21.07.2025 г. по адм. д. № 10782/2024 г., VI отд. на ВАС, в което е изрично посочено, че осигурителния стаж се изчислява само в години и месеци. Няма основание за признаване на стажа, придобит след тази дата и при отпускане на пенсията правилно е зачетен посочения по-горе стаж. По отношение на придобитият след това стаж е налице възможността регламентирана в чл. 102, ал. 1, т. 2 КСО. Няма доказателства жалбоподателката да се е възползвала от тази възможност. Същевременно от решението на директора на ТП на НОИ С. – град се установява, че с оглед наличните данни по чл. 5, ал. 4 КСО, с Разпореждане № [ЕГН] от 07.01.2025 г. личната пенсия на жалбоподателката е произчислена служебно на основание чл. 102, ал. 1, т. 1, ал. 2 и ал.

5 КСО, считано от 01.04.2024 г., като е зачетен допълнително придобитият от лицето осигурителен стаж след отпускане на пенсията в размер на 3 месеца и 18 дни. Този стаж, както вече беше посочено би могъл да бъде предмет на оспорване на новото разпореждане от 07.01.2025г

Съгласно чл.9, ал. 2, т.3 за осигурителен стаж, без да се правят осигурителни вноски, се зачита времето на неплатения отпуск до 30 работни дни през една календарна година. Съгласно §4а от ПЗР на Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на народното събрание от 13 март 2020 г. и за преодоляване на последиците, неплатеният отпуск по чл. 160, ал. 1 от Кодекса на труда до 90 работни дни, ползван през 2021 г., се признава за трудов стаж. Според ал. 2 през 2021 г. за осигурителен стаж по чл. 9, ал. 2, т. 3 от Кодекса за социално осигуряване се зачита времето на неплатения отпуск до 90 работни дни. В случая в който размера на неплатения отпуск надхвърля, лимита определен с цитираната разпоредба, то той не може да се зачита за осигурителен стаж / най-малкото не са внасяне осигуровки от лицето за този период/ и не може да служи за база за определяне на зачетения осигурителен стаж. Съобразно цитираните норми в удостоверение изх. № чр21-03-936/25.09.2024 г. на УНСС, периодите от 25.04.2013 г. до 17.05.2013 г.; 05.06.2014 г. до 27.06.2014 г.; 13.02.2015 г. до 28.06.2015 г.; 01.10.2019 г. до 31.12.2019 г.; 27.03.2020 г. до 31.12.2020 г. и 15.05.2021 г. до 08.07.2021 г. не се зачитат за трудов стаж, съответно не е зачетен и за осигурителен стаж. Видно от описа на осигурителния стаж за 2021 г. е зачетен неплатен отпуск до 90 работни дни за годината, съобразно цитираната ал. 2 на §4а.

С оглед на гореизложеното, зачетеният стаж преди отпускане на пенсията е правилено и законосъобразно определен, поради което Решение № 2253-21-61 / 04.03.2025г на Директора на ТП на НОИ С.-град, с което е оставена без уважение като неоснователна жалба с вх. № 1012-21-148 /06.02.2025 г. срещу Разпореждане № [ЕГН] /96/10.12.2024г на длъжностно лице по пенсионно осигуряване, с което е потвърдено същото, в частта на зачетения трудов стаж към датата на отпускане на пенсия за ИОЗ също е правилно и законосъобразно, а жалбата В. А. срещу него е неоснователна.

При този изход на спора, претенцията на процесуалния представител на ответника се явява основателна. На основание чл. 143, ал. 3 АПК на ответника се дължат сторените и своевременно поискани разноски за юрисконсултско възнаграждение, които на основание чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ съдът определя в размер на евровата равностойност на 200 лв., а именно 102.26 евро.

Така мотивиран, съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ оспорването на В. А. И. с ЕГН [ЕГН] от [населено място] чрез адв. К. И. против Решение № 2253-21-61 / 04.03.2025г на Директора на ТП на НОИ С.-град, с което е оставена без уважение като неоснователна жалба с вх. № 1012-21-148 /06.02.2025 г. срещу Разпореждане № [ЕГН] /96/10.12.2024г на длъжностно лице по пенсионно осигуряване, с което е потвърдено същото, в частта на зачетения трудов стаж към датата на отпускане на пенсия за ИОЗ

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ като недопустима жалбата на В. А. И. с ЕГН [ЕГН] от [населено място] чрез адв. К. И. против Решение № 2253-21-61 / 04.03.2025г на Директора на ТП на НОИ С.-град, с което е отменено Разпореждане № [ЕГН] /96/10.12.2024г на длъжностно лице по пенсионно осигуряване, в частта на зачетения осигурителен доход и определения индивидуален коефициент и е върнал пенсионната преписка на длъжностно лице по чл. 98 от КСО за ново

произнасяне съобразно дадените в решението указания И ПРЕКРАТЯВА производството в тази част ,на основание чл.159 т.4 от АПК.

ОСЪЖДА В. А. И. с ЕГН [ЕГН] от [населено място] чрез адв. К. И. да заплати на ТП на НОИ С. – град сума в размер на 102.26 евро, представляваща разноски за юрисконсултско възнаграждение. Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните,а в частта с която се прекратява производството по делото в седмодневен срок от съобщението на страните пред ВАС.

СЪДИЯ: